

L'ART NOU

X

Les ones del Mediterrani dugueren l'esperit de la Grècia antiga a la nostra terra. És avui Catalunya l'hereva espiritual d'aquell poble meravellós. La poesia d'Homer sembla una poesia nostra. El seny català descendeix de Plató, l'auster. I arran de la costa brava catalana s'és trobat colgada una de les més belles figures d'Esculapi. Diu en Torres-García, davant del nostre Mediterrani: «D'aquest mar tan blau, d'aquesta blanquíssima escuma, podria encara néixer Afrodita». No heu sentit tot el valor d'eternitat d'un parral sobre un porxo d'estructura hel·lènica? Del paisatge a les columnes, corre la mateixa saba dels oliverars de l'illa de Lemnos. I en aquesta unitat entre l'obra dels déus i l'obra dels homes rau la gràcia de l'art decoratiu. Damunt de la nostra terra són igualment eternes una columna dòrica i una dona pagesa amb un càntir al braç. Per tant, els colors de la nostra mar, dels nostres arbres i de la nostra terra, són l'element primordial de tot pintor català. D'aquest sentiment, n'és nascuda la jove tendència d'en Joaquim Torres-García. D'aquest sentiment en pervé el cas formidable d'en Josep Obiols que hem pogut albirar tot just en la darrera exposició d'Art Nou Català. Per aquests artistes i els seus companys l'art viu de la terra com un arbre. La suprema llum és la del nostre cel. El més bell color és el del nostre mar. El moviment més pur és el d'un home que s'inclina sobre l'arada. I el ritme més serè és el d'una dona que camina amb un doll clapotejant damunt la testa.